

Апельсинове зілля

КУПИТИ

Чи можна отримати смертний вирок за один дрібний прорахунок? Лука впевнений: щоб палке бажання стати чаклуном привело тебе не в магічну академію, а у вогку в'язницю, треба бути справжнім королем невдах.

Усе пішло шкереберть іще п'ять років тому, коли, проваливши вступ до академії, хлопець опинився на службі в загадковому зачарованому маєтку. Замість підкорення заклять — битва з бур'янами та миття вікон. Замість пошани — товариство принцеси Юліанни. Її характер нестерпний, дотепи — гостріші за лезо, а таємниче прокляття іноді перетворює її на чудовисько. Проте ворожість поступово тане, перетворюючись на закоханість. І на що тільки не підеш, щоб урятувати принцесу від монстра, який живе в ній...

Ранком на дворі магічної академії товклося чимало людей. Старі, молоді, помірно старі й помірно молоді, але всі вищі й кременезніші за хлопчину з охайно зачесаним темним волоссям, що намагався пропхатися ближче до дошки оголошень. На ній за кілька хвилин мусили вивісити списки вступників — щасливців і щасливиць, яким удалося скласти письмовий іспит і які вже за місяць почнуть навчання на чаклунів і чаклунок.

Лука мріяв побачити своє ім'я в тому списку. Не аж на початку, звісно, куди йому до початку, радше десь наприкінці, але побачити, а тоді нарешті видихнути з полегшенням.

Коли натовп сколихнувся, хлопчина підстрибнув і спробував розгледіти принаймні, скільки йому ще штовхатися до дошки. Метрів п'ятнадцять, але що ближче, то менше люди хотіли пропускати його вперед.

Зате понад головами він помітив яскравий синій берет. Наскільки знав Лука, сині берети носили майстри-чаклуни, а отже, результати іспиту от-от будуть загальновідомі.

— Прошу заспокоїтися! — гримнув над двором суворий голос. — Я зможу показати вам результати, лише якщо пропустите мене до дошки, шановні й не дуже!

Утім, зауваження не надто покращило справу. Натовп відступив добре як на крок. Лука ще раз підстрибнув, а тоді одразу ж постарався злитися з оточенням. Цього року результати знову вивішував професор Єсфір Північний — один із найсуворіших викладачів і водночас родич королеви. Вступники минулого року казали, що він досі ніяк не змириться з тим, що до академії в Королівстві Долин зараховують усіх, та ще й набирають п'ятдесят стипендіатів щороку. Лука не хотів потрапляти йому на очі, а особливо запам'ятатися як один із багатьох нахаб, що мали надію потрапити в той список із п'ятдесяти імен. Хоча технічно саме нахабою Лука й був.

Синій берет Єсфіра Північного проплив поміж людей, на кілька хвилин зупинився біля дошки оголошень, а тоді натовп знову сколихнувся.

— Агов, поведіться пристойно, ви майбутні студенти! — вигукнув професор, але дарма.

Тепер людей ніщо не стримувало, і вони майнули вперед, бажаючи якнайшвидше дізнатися результати тесту.

Лука пошкодував, що так активно намагався опинитися ближче до дошки. Коли чоловік із чималим черевом штовхнув його й хлопець мало не опинився під десятками шкіряних чоботів, він остаточно полишив спроби рухатися самостійно та дозволив натовпу нести себе у своєму темпі.

Цього року здавалося, що зібралось значно більше людей. Або ж Лука просто недооцінив їх кількість торік, коли спостерігав за оголошенням результатів із гілки дерева за парканом разом зі студентами, яким бігав купувати письменницьке приладдя чи просто пиріжки на ярмарку. Батько казав, що за таке треба брати гроші, але Лука вважав, що й інформація як оплата — корисна річ. Саме завдяки студентам він дізнався про п'ятдесят стипендіальних місць і про те, що для здобуття одного з них достатньо правильно відповісти на сімдесят запитань тесту зі ста. Принаймні так було позаминулого й минулого року.

За кілька хвилин списки опинились у полі зору Луки, і той, намагаючись не дати випхати себе з натовпу, заходився проглядати імена. Читав із кінця, звісно ж, у нього не було жодного бажання знати хоч щось про щасливців, які будуть на початку, — найкращих із найкращих, що правильно відповіли на всі запитання і вразили вступну комісію своїми знаннями. Вони, певно, готувалися до іспиту від народження, присвячували навчання значно більше, аніж сім годин на тиждень, та й те якщо сестра чи брат не спіймають при свічці й не заженуть спати зі словами «читай свої дурні книжки деінде». Однак на четвертому аркуші із чотирьох імені Луки не було. Хлопець нервово ковтнув слину й заходився читати третій. Поруч хтось полегшено видихнув. Якась дівчина захоплено верескнула й мало не збила його з ніг, пробираючись на вихід із натовпу. дід, що стояв поруч і читав список як належить, від початку, сплюнув на бруківку та буркнув:

— Ну й грець із ним.

Лука закусив губу й узявся читати другий аркуш. Погане передчуття закралося під сорочку, але надія ще була. Дурна дитяча надія, що він упорався краще, ніж був здатен. З нею хлопець прочитав і другий аркуш, і перший, на якому були записані вже навіть не стипендіати, а шановні «запрошені до навчання». Звісно ж, його імені там не було. Він не склав.

Усвідомлення невдачі прийшло не одразу. Ще хвилину Лука стояв, слухаючи шум натовпу, тоді ще раз переглянув останній аркуш. Перечитав уважніше, не поспішаючи, кожне ім'я. Але ні. Його в списках не було, що означало: він відповів неправильно принаймні на тридцять запитань зі ста. А то й на більше. Виявився нездатним навіть на це.

Утретє пересвідчившись, що його немає в списку, хлопець нарешті відступив від дошки. Натовп був уже не такий щільний, Лука без проблем оминув дівчат, які про щось сперечалися за його спиною, мало не врізався в поважного пана в дорогому плащі й усе ж відтоптав чийсь вишукані зелені черевички, але вибрався до паркану академії, проминув ворота й важко видихнув. Не вийшло. Усе ж не вийшло. На що він тільки сподівався, збираючись вступити з першого разу, та ще й у тринадцять років?

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ